บทที่ 2
ทฤษฎีแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องการประเมินความเสี่ยงและการแก้ปัญหาทางการยศาสตร์ในโรงงานผลิตอาหารสัตว์ ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าและรวบรวมทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 วิธีการประเมินความเสี่ยง ด้วยการบ่งชี้อันตราย

2.2 การ์ประเมินความเสี่ยงด้วยวิธีเชิงการยศาสตร์

2.3 RULA (Rapid Upper Limb Assessment)

2.4 สมการการยกของ NIOSH (NIOSH Lifting Equation)

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 วิธีการประเมินความเสี่ยง ด้วยการบ่งชี้อันตราย

พรพรรณ วัชรวิทูร (2549) กล่าวว่าการประเมินความเสี่ยงเป็นการค้นหาอันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม เช่น การทำงานบนที่สูง มีเสียงดังมาก ทำงานเกี่ยวกับสารเคมีอันตรายฟุ้งกระจาย อุปกรณ์หรือเครื่องมือชำรุด เป็นต้น งานต่างๆเหล่านี้จะสามารถทำการประเมินความเสี่ยง ความรุนแรง โอกาสที่จะเกิดอันตราย เพื่อที่จะนำมาพิจารณาว่าเป็นความเสี่ยงระดับใด เช่น เป็นความเสี่ยงชนิดที่ยอมรับไม่ได้ เราต้องทำการควบคุมทันที ก่อนที่เราจะเริ่มทำงาน โดยได้แบ่งการประเมินความเสี่ยงไว้ทั้งหมด 6 วิธี ได้แก่

1) Checklist เป็นวิธีที่ใช้ในการชี้บ่งอันตรายโดยการนำแบบตรวจไปใช้ในการตรวจสอบดำเนินการในโรงงานเพื่อหาอันตรายแบบตรวจประกอบด้วยหัวข้อคำถาม ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานต่างๆเพื่อที่จะได้ตรวจสอบว่าได้ปฏิบัติงานตามมาตรฐานการออกแบบมาตรฐานการปฏิบัติงาน หรือกฎหมายเพื่อนำผลจากการตรวจสอบมาทำการบ่งชี้อันตราย

2) What If Analysis เป็นวิธีการชี้บ่งอันตรายที่ใช้งานได้ง่ายอีกวิธีหนึ่ง สามารถใช้ได้กับอุปกรณ์ทุกชนิดและกิจกรรมทุกประเภท เป็นกระบวนการในการศึกษา วิเคราะห์ และทบทวนเพื่อชี้บ่งอันตรายในการดำเนินงานต่างๆ ในโรงงานอุตสาหกรรมโดยการใช้คำถาม “จะเกิดอะไรขึ้นถ้า”

(What If) และหาคำตอบในคำถามเหล่านั้นเพื่อชี้บ่งอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินการในโรงงาน

3) Hazard and Operability Study (HAZOP) เป็นเทคนิคการศึกษา วิเคราะห์ และทบทวนเพื่อชี้บ่งอันตรายและค้นหาปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินงานจากโรงงาน โดยการวิเคราะห์หาอันตรายและปัญหาของระบบต่างๆซึ่งอาจจะเกิดจากความไม่สมบูรณ์ในการออกแบบที่เกิดขึ้น โดยไม่ตั้งใจด้วยการตั้งคำถามที่สมมติสถานการณ์ของการผลิตในภาวะต่างๆโดยการใช้ ตาราง HAZOP Guide Words มาประกอบกับปัจจัยการผลิตที่ได้ออกแบบไว้ และความผิดปกติในการทำงาน เช่น อัตราการไหล อุณหภูมิ ความดัน เป็นต้น เพื่อนำมาชี้บ่งอันตรายหรือค้นหาปัญหาในกระบวนการผลิตซึ่งอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุหรืออุบัติภัยร้ายแรงขึ้นได้

4) Fault Tree Analysis เป็นวิธีการชี้บ่งอันตรายที่ใช้เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เราสนใจหรือเป็นอันตราย เช่น ไฟไหม้ ระเบิด สารเคมีรั่วไหลทำให้พนักงานได้รับอันตรายมาเป็นจุดตั้งต้น (Top Event) ในการวิเคราะห์สาเหตุและมาตรการป้องกันและควบคุมที่มีอยู่ เพื่อนำไปวิเคราะห์หาสาเหตุของการเกิดเหตุ โดยเริ่มวิเคราะห์จากอุบัติเหตุหรืออุบัติภัยร้ายแรงที่เกิดขึ้นหรือคาดว่าจะเกิดขึ้น เพื่อพิจารณาหาเหตุการณ์แรกที่เกิดขึ้นก่อนแล้วนำมาแจกแจงขั้นตอนการเกิดเหตุการณ์แรกว่ามาจากเหตุการณ์ย่อยอะไรบ้าง และเหตุการณ์ย่อยเหล่านั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร การสิ้นสุดการวิเคราะห์เมื่อพบว่าสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์ย่อยเป็นผลเนื่องจากความบกพร่องของเครื่องจักรอุปกรณ์หรือความผิดพลาดจากการปฏิบัติงาน

5) Failure Modes and Effects Analysis (FMEA) เป็นเทคนิคการบ่งชี้อันตรายที่ใช้การวิเคราะห์ในรูปแบบความล้มเหลวและผลที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่นการตรวจสอบชิ้นส่วนเครื่องจักรอุปกรณ์ในแต่ละส่วนของระบบ แล้วนำมาวิเคราะห์หาผลที่เกิดขึ้นเมื่อเกิดความล้มเหลวของเครื่องจักรอุปกรณ์

6) Even Tree Analysis เป็นวิธีการชี้บ่งอันตรายที่มีแนวทางการทำงานสวนทางกับ Fault Tree Analysis จะใช้จุดตั้งต้นของเหตุการณ์ เช่น Ball Valve ไม่ได้เปิด มาเป็นจุดเริ่มต้นในการวิเคราะห์ว่าเหตุการณ์จะพัฒนาต่อไปอย่างไร มีมาตรการป้องกันและควบคุมอะไรบ้าง เมื่อมาตรการป้องกันและควบคุมทำงานที่ได้ออกแบบหรือตามที่ได้กำหนดไว้ ผลจะเป็นอย่างไร และหากมาตรการการป้องกันและควบคุมไม่ทำงานตามที่กำหนดไว้ผลจะเป็นอย่างไร จากนั้นหากพบว่ามาตรการที่มีอยู่ไม่เพียงพอก็จะเสนอแนะให้มีการกำหนดมาตรการป้องกันควบคุมเพิ่มเติมได้

2.1.1 การประเมินโอกาสของการเกิดเหตุการณ์

ขั้นตอนนี้คือการนำเอาข้อมูลจากการบ่งชี้อันตรายที่ระบุถึงความล้มเหลวของอุปกรณ์และความผิดพลาดจากการปฏิบัติงานมาพิจารณาว่า มีโอกาสเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด

ระเบียบกรมโรงงานอุตสาหกรรมว่าด้วยหลักเกณฑ์การบ่งชี้อันตรายและการประเมินความเสี่ยง ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาถึงโอกาสเหตุการณ์ต่างๆไว้ 4 ระดับ โดยพิจารณาถึงโอกาสในการเกิดเหตุการณ์ต่างๆว่ามีมากน้อยเพียงใด ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ระดับโอกาสในการเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ

ระดับ	รายละเอียด
1	มีโอกาสในการเกิดยาก เช่น ไม่เคยเกิดเลยในช่วงเวลาตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป
2	มีโอกาสในการเกิดน้อย เช่น ความถี่ในการเกิด เกิดขึ้น 1 ครั้งในช่วง 5 – 10 ปี
3	มีโอกาสในการเกิดปานกลาง เช่น ความถี่ในการเกิด เกิดขึ้น 1 ครั้งในช่วง 1 – 5 ปี
4	มีโอกาสในการเกิดสูง เช่น ความถี่ในการเกิด มากกว่า 1 ครั้ง ใน 1 ปี

2.1.2 การพิจารณาความรุนแรงของอันตราย

การพิจารณาความรุนแรงของอันตราย เป็นการนำเอาข้อมูลที่ระบุไว้ในแบบการชี้บ่งอันตรายและการประเมินความเสี่ยงแต่ละวิธีมาประมาณระดับความรุนแรงว่าจะให้อยู่ในระดับใด จากที่กำหนดไว้ 4 ระดับดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 ระดับความรุนแรงของเหตุการณ์หรืองานต่าง ๆ

ระดับ	ความรุนแรง	รายละเอียด
1	เล็กน้อย	มีการบาดเจ็บเล็กน้อยในระดับปฐมพยาบาล
2	ปานกลาง	มีการบาดเจ็บที่ต้องได้รับการรักษาทางการแพทย์
3	สูง	มีการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่รุนแรง
4	สูงมาก	ทุพลภาพหรือเสียชีวิต

2.1.3 การประมาณระดับความเสี่ยง

การประมาณระดับความเสี่ยงเป็นขั้นตอนการนำเอาผลคูณระหว่างค่าของโอกาสกับค่าของความรุนแรง ไปกำหนดเป็นค่าความเสี่ยง ยกตัวอย่าง เช่น

โอกาสในการเกิดเหตุการณ์ต่างๆมีค่าเท่ากับ 3

ความรุนแรงของอันตรายมีค่าเท่ากับ 4

นำค่าที่ได้มาคูณกันคือ 3 X 4 = 12

นำผลลัพธ์ที่ได้จากการคูณไปเปรียบเทียบหาค่าความเสี่ยงของเรื่องนั้นจากตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 ระดับความเสี่ยงที่ใช้ในการประเมินงาน

ระดับ	ผลลัพธ์ *	ความหมาย	การจัดทำแผนงาน
1	1-2	ความเสี่ยงเล็กน้อย	-
2	3-6	ความเสี่ยงที่ยอมรับได้ ต้องมีการทบทวนมาตรการควบคุม	แผนควบคุมความเสี่ยง
3	8-9	ความเสี่ยงสูงต้องมีการดำเนินการเพื่อลดความเสี่ยง	แผนลดและแผนควบคุมความเสี่ยง
4	12-16	ความเสี่ยงที่ยอมรับไม่ได้ ต้องหยุดดำเนินการและปรับปรุงแก้ไขเพื่อลดความเสี่ยงลง	แผนลดและแผนควบคุมความเสี่ยง

จากการเปรียบเทียบผลลัพธ์เท่ากับ 12 จะได้ค่าความเสี่ยงที่ 4 ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่ยอมรับไม่ได้ต้องหยุดดำเนินการและปรับปรุงแก้ไขเพื่อลดความเสี่ยง

2.2 การประเมินความเสี่ยงด้วยวิธีเชิงการยศาสตร์

กิตติ อินทรานนท์ (2548) กล่าวว่าหลักการยศาสตร์สามารถสามารถนำมาประยุกต์เข้ากับธุรกิจอุตสาหกรรมได้ ซึ่งได้แก่ การออกแบบ การเปลี่ยนแปลง การบำรุงรักษาเครื่องมือเครื่องใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต การมีคุณภาพชีวิตที่ดี ตลอดจนได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ

- การออกแบบ การเปลี่ยนแปลงสถานที่ทำงาน การวางผังโรงงาน โดยมุ่งเน้นความสะดวกสบาย ความเร็วในการทำงาน การอำนวยความสะดวก และการบำรุงรักษา
- การออกแบบ การเปลี่ยนแปลงวิธีในการทำงาน รวมถึงการนำเอาระบบการทำงานอัตโนมัติเข้ามาช่วยในการทำงาน การจัดสรรทรัพยากรคนให้เข้ากับเครื่องจักรแต่ละชนิดตามความสามารถและความชำนาญ
- การควบคุมปัจจัยทางฟิสิกส์ (เช่น ความร้อน ความเย็น เสียง การสั่นสะเทือน และแสง เป็นต้น ในสถานที่ที่ทำงานให้มีความปลอดภัย เพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกต่อประสิทธิภาพในการผลิต

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคนงาน

สถานที่ทำงานในแต่ละแห่งย่อมมีความแตกต่างในตัวของมันเอง ดังนั้น ย่อมมีสาเหตุที่แท้จริงเป็นตัวกำหนด กำเนิดสภาวะความเครียดที่แตกต่างกันไปด้วย ซึ่งกำหนดอยู่ในรูปกว้าง ๆ ดังนี้

- ความซับซ้อนและความหลากหลายของเครื่องมือที่ใช้ในการทำงาน
- สภาพการทำงานที่ผิดปกติ เช่น มีความร้อนมากเกินไป เสียงดัง สั่นสะเทือนมาก มีแสงสว่างมากหรือน้อยเกินไป วัตถุมีพิษ เป็นต้น
- ภาระงานทางด้านร่างกายและจิตใจ

สาเหตุดังกล่าวข้างต้น มีความสำคัญมากสำหรับการนำเอาความรู้วิชาการยศาสตร์ไปประยุกต์ใช้ เพื่อเพิ่มความสามารถในการออกแบบระบบการทำงาน ทำให้ลดความเครียดที่เกิดจากการทำงาน และทำให้มีผลผลิตโดยรวมเพิ่มขึ้นได้ต่อไป มีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลกระทบต่อคนงาน แต่ที่สำคัญมาก ได้แก่

- สภาวะแวดล้อมในการทำงาน เช่นอุณหภูมิ การส่องสว่าง เสียง
- ความจำเป็นที่จะต้องใช้ความสามารถ ตลอดจนขีดจำกัดทั้งร่างกายและจิตใจเพื่อปฏิบัติงานในหน้าที่นั้น ๆ
- ความใกล้ชิดระหว่างคนงานและสารอันตราย
- อันตรกิริยา (Interface) ระหว่างตัวคนงานและเครื่องมือในการทำงานนั้น ๆ ความเครียดเนื่องจากความร้อน (Heat stress) เกิดขึ้นเนื่องจากอยู่ใกล้กับแหล่งของความร้อนมากเกินไป มีผลทำให้ร้อน เหงื่อออก หงุดหงิด ไม่มีสมาธิ เป็นต้น

2.3 RULA (Rapid Upper Limb Assessment)

นริศ เจริญพร (2543) กล่าวว่า RULA ได้ถูกพัฒนาโดย Prof. McAtamney และ Prof. Corlett แห่งสถาบันการยศาสตร์เพื่อการทำงาน (Institute for Occupational Ergonomics) มหาวิทยาลัยแห่งเมืองน๊อตติ้งแฮม ประเทศอังกฤษ เพื่อใช้ในการประเมินความเสี่ยงต่อปัญหาการบาดเจ็บของร่างกายส่วน Upper Limb ที่อาจเป็นผลมาจากการทำงานของแต่ละบุคคล โดย Upper Limb หมายถึงส่วนของแขนและมือรวมถึงไหล่ ซึ่งเป็นจุดต่อของแขน โดยใช้แบบประเมิน RULA สำรวจข้อมูลในสภาพงานจริง และทำการบันทึกผลลงในแบบประเมิน RULA

สุดธิดา กรุงไกรวงศ์ (2552) กล่าวว่า RULA (Rapid Upper Limb Assessment) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์และประเมินปัจจัย เสี่ยงด้านการยศาสตร์ในสถานที่ทำงาน เกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงของส่วนของแขนส่วนบน (Upper Limb) ที่จะ ได้รับการบาดเจ็บจากการทำงานต่อเนื่องเป็นเวลานาน โดยการแบ่งร่างกายออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มแรก หรือ ส่วน ก ประกอบด้วยแขนส่วนบน (Upper Arm) แขนส่วนล่าง (Lower Arm) และข้อมือ (Wrist) และ กลุ่มที่สอง หรือ ส่วน ข ประกอบด้วยคอ (Neck) ลำตัว (Trunk) และขา (Leg)

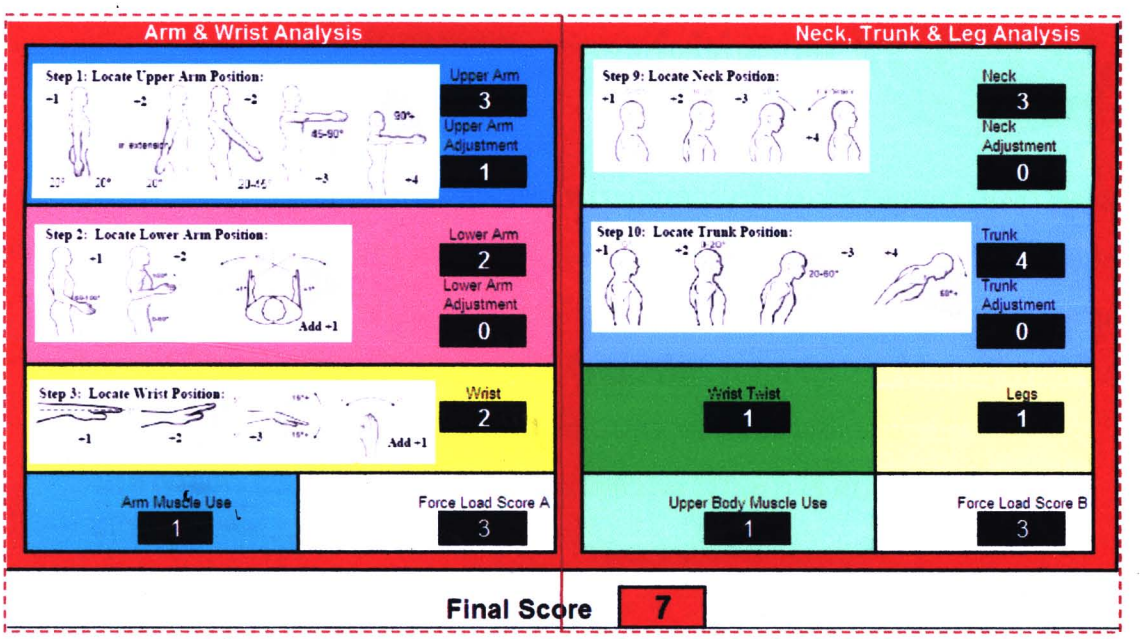

ส่วน ก ส่วน ข

รูป 2.1 แสดงการประเมิน ด้วยวิธี RULA

2.4 สมการการยกของ NIOSH (NIOSH Lifting Equation)

สมการการยกของ NIOSH (NIOSH Lifting Equation) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์และ การประเมินปัจจัยเสี่ยงด้านการยศาสตร์ในสถานที่ทำงาน โดยการประเมินสภาพการยกขนย้ายด้วยแรงคน ซึ่งค่า RWL (Recommended Weight Limit) ที่คำนวณได้จากสมการ จะเป็นแนวทางในการประเมินความเสี่ยง โดยเป็นค่าน้ำหนักที่เหมาะสมที่จะยกขนย้ายได้โดยไม่เกินขีดจำกัดในการรับน้ำหนักของหลัง ซึ่งคาดว่าพนักงานทั่วไปที่มีสุขภาพดีเกือบทุกคน จะสามารถยกขนย้ายได้อย่างปลอดภัยในช่วงเวลาการทำงาน

ประจวบ กล่อมจิต และ นริศ เจริญพร (2548) กล่าวว่ารูปแบบของสมการ ของการประเมินงานยกของ NIOSH Lifting Equation (ปรับปรุง 1991) ที่นำมาใช้งานดังสมการที่ 2.1

$$RWL = LC \times HM \times VM \times DM \times AM \times FM \times CM \qquad (2.1)$$

โดยที่ RWL = Recommended Weight Limit (ขีดจำกัดการยกแนะนำ)

LC = น้ำหนักคงที่ 23 กิโลกรัม

HM = ตัวคูณปัจจัยระยะห่างจากศูนย์กลางร่าง

DM = ตัวคูณปัจจัยระยะทางในการยก

FM = ตัวคูณความถี่ของการยก

AM = ตัวคูณการบิดลำตัว

CM = ตัวคูณความถนัดในการจับยึดชิ้นงาน

VM = Vertical Multiplier ระยะจากข้อมือในแนวดิ่ง

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นริศ เจริญพร (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยงทางการยศาสตร์ของร่างกายอย่างรวดเร็วด้วยวิธีการลูล่าร์ (RULA: Rapid Upper Limb Assessment) และได้กล่าวถึงข้อดีของลูล่าร์คือ มีความสะดวกในการใช้งาน โดยไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมือวัดใดๆ ไม่รบกวนการทำงานของพนักงาน ใช้ง่ายและสามารถแบ่งให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการประเมิน การใช้แบบประเมินในลักษณะนี้อาจนำไปใช้ร่วมกับวิธีการอื่นๆ เพื่อให้เกิดการตรวจสอบซึ่งกันและกัน

นริศ เจริญพร (2543) กล่าวว่า ข้อจำกัดและข้อควรระวังในการใช้ RULA มีดังนี้

1) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องมีเพียง 3 ปัจจัยใหญ่เท่านั้น
   - ท่าทางการทำงาน (Posture)
   - ปริมาณแรงที่ใช้ (Force)
   - ลักษณะ และความถี่ในการใช้งาน (Static or repetitive work)
2) คะแนนที่ได้รับหลักจากการประเมินเป็นเพียงความเสี่ยง
3) คะแนนต่ำไม่ได้ยืนยันเสมอไปว่างานนั้นจะปลอดภัย ในทางตรงกันข้ามคะแนนสูงมิใช้การยืนยันเสมอไปว่างานนั้นจะมีปัญหารุนแรง
4) การวิเคราะห์งานควรใช้ข้อมูลอื่นๆ ประกอบการพิจารณาด้วย

นริศ เจริญพร (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาระบบประเมินความเสี่ยง เพื่อการออกแบบทางด้านการยศาสตร์กรณีศึกษาในอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ โดยรูปแบบของการประเมินที่พัฒนาขึ้นครั้งนี้ ได้ผสมสานหลักการต่าง ๆ ได้แก่ การประเมินท่าทางและการเคลื่อนไหวของร่างกายรูปแบบและการใช้แรงของร่างกาย รวมถึงขอบเขตของงานที่อ้างอิงเข้ากับขนาดสัดส่วนร่างกาย มาใช้ประเมินสภาพการทำงาน ควบคู่ไปกับการใช้วิธีการทางจิตฟิสิกส์ (Psychophysical method) เพื่อวัดความรู้สึกทางด้านความล้าและปวดเมื่อยของร่างกาย รูปแบบการประเมินนี้จะให้ข้อมูลทางด้านการยศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อวิศวกรและเจ้าที่ความปลอดภัยของโรงงานในการทำงานร่วมกัน การพัฒนาระบบการประเมินความเสี่ยงครั้งนี้อาศัยเทคนิคการประเมินความเสี่ยงทางด้านการยศาสตร์จาก OWAS, RULA และ REBA มาเป็นพื้นฐานในการปรับปรุงรูปแบบการประเมินที่สามารถใช้งานได้ง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น ครอบคลุมถึงลักษณะงานต่างๆ ในโรงเชื่อมตัวถังของอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์

นิวิท เจริญใจ (2549) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ รูปแบบการประเมินท่าทางในการทำงานที่เหมาะกับงานอุตสาหกรรมไทย โดยใช้การประเมินท่าทางในการทำงาน แบบ OWAS (Ovako working

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ห้องสมุดงานวิจัย
- 1 S.A. 2554
วันที่.....
เลขทะเบียน.....242736
เลขเรียกหนังสือ.....

posture assessment) และ RULA (Rapid upper limb assessment) ถูกทดลองใช้ประเมินการทำงานในงานอุตสาหกรรมไทย พบว่า วิธีการทั้งสองสามารถใช้ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ เครื่องมือประเมินทั้งสอง เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบหาท่าทางที่มีความเสี่ยงโดยไม่ได้พิจารณาระยะเวลาที่ทำงานในท่าทางนั้นๆประกอบ

นิวิท เจริญใจ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบ การประเมินท่าทางการทำงานโดยวิธีทางการยศาสตร์ ในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่ โดยจากการศึกษาวิจัย ทำให้ทราบว่าลักษณะท่าทางการทำงานของคนงานในโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีการทำงานโดยมีการเคลื่อนไหวที่ไม่เป็นธรรมชาติ มีการเคลื่อนไหวแบบซ้ำซากและใช้มือและแขนในการทำงานค่อนข้างมาก ซึ่งตามหลักการของการยศาสตร์แล้ว จัดว่าเป็นท่าทางการทำงานที่ไม่เหมาะสมและมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ ในการประเมินท่าทางการทำงานโดยใช้เทคนิค OWAS, RULA และ Strain Index ผลที่ได้จากเทคนิคทั้ง 3 มีความสอดคล้องกัน แสดงว่า การเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งน่าจะสามารถนำไปใช้ในการประเมินสภาพการทำงานได้ และสามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงความไม่ปลอดภัย อันจะนำมาถึงการปรับปรุงแก้ไขท่าทางการทำงานที่อาจก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บเรื้อรังเนื่องจากการทำงานได้ในที่สุด

ประจวบ กล่อมจิต และ นริศ เจริญพร (2548) ได้สำรวจและประเมินงานยกของด้วยมือเพื่อศึกษารูปแบบการยก สภาพการทำงานและประเมินภาระงานด้วยสมการ NIOSH รวมทั้งปัญหาที่เกิดการใช้สมการ NIOSH โดยดารสำรวจงานยกของด้วยมือ 7 โรงงาน เป็นโรงผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ ประกอบชิ้นส่วนรถยนต์ ผลิตวัสดุก่อสร้าง ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ผลิตเซรามิค ผลิตเหล็กและทำเฟอร์นิเจอร์ โดยได้ศึกษาเฉพาะงานที่ยกของด้วยมือเป็นหลัก แบ่งประเภทงานได้ 31 งาน จำนวนพนักงานที่สำรวจ 81 คน เป็นเพศชาย 78 คน เพศหญิง 3 คน น้ำหนักที่ยกเฉลี่ย 17.5 กก. ความสูงเฉลี่ย 63.9 เซนติเมตร ระยะการยกเฉลี่ย 37.8 เซนติเมตร อุณหภูมิเฉลี่ยเป็น 29.8 องศาเซลเซียส ความชื้นสัมพัทธ์ 58.2 มีค่า Recommended weight limit (RWL) เฉลี่ย 13.2 กิโลกรัม ค่า Lifting Index (LI) เฉลี่ย 1.4 มีการปวดเมื่อยหลัง ระดับ 5 ค่อนข้างมาก

และได้กล่าวสรุปว่างานส่วนใหญ่ (19 งาน) ที่ศึกษาเป็นงานที่หนัก (ค่า LI เกิน 1) เนื่องจากน้ำหนักของชิ้นงานที่ยกและระยะในการเอื้อม ที่ส่งผลต่อค่า RWL และ LI นอกจากนั้นยังพบว่าลักษณะงานที่ทำอยู่มีสภาพบางส่วนอยู่นอกเหนือจากประยุกต์ใช้สมการ NIOSH คือเป็นการยกและเดินช่วงสั้นๆจำนวน 30 งาน เป็นการยก 2 คนจำนวน 13 งาน ในเรื่องสภาพแวดล้อมก็มีอุณหภูมิที่เกินจากคำแนะนำ การกำหนดค่า RWL ให้ครอบคลุมทุกสภาพการณ์ จึงสมควรนำลักษณะงานและสภาพแวดล้อมเข้าไปรับกับสมการ NIOSH

อดุลย์ โอวสุวรรณกุล (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอาการเจ็บปวดต่าง ๆ ของชาวนา เพื่อกำหนดวิธีการแก้ไขปัญหาอาการปวดต่าง ๆ ของ ชาวนา เพื่อนำ เอาวิธีการแก้ไขปัญหาที่กำหนดไปทดลองใช้จริงในการทำงาน และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของ วิธีการแก้ไขปัญหาที่กำหนด โดยจะเปรียบเทียบข้อมูล ก่อนและหลังนำวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ โดยมีขอบเขตของงานวิจัยคือ ในการศึกษาการทำงาน ของชาวนาใน 3 ตำบล ของอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นพื้นที่ ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพทำนาข้าวเพื่อหา วิธีแก้ไขปัญหาการเจ็บปวดร่างกาย ตรงบริเวณส่วนหลัง ในขั้นตอนการเก็บเกี่ยวผลผลิต โดยวัดคลื่นไฟฟ้าของ กล้ามเนื้อในขณะทำงาน วิเคราะห์ท่าทางการทำงานด้วย เทคนิค Rapid Upper Limb Assessment (RULA) และ คำนวณหาค่า Compressive force ที่กระทำตรง L5/S1 ในขณะปฏิบัติงาน ผลจากการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนสัญญาณของกล้ามเนื้อที่วัดโดยวิธี มาตรฐานคือ Erector Spinae (L), Erector Spinae (R), Multifidus (L), และ Multifidus (R) มีค่าเฉลี่ยเป็น 1.84, 1.86, 1.67 และ 1.81 ตามลำดับ ส่วนผลการวิเคราะห์ ท่าทางการทำงานมีค่า RULA เฉลี่ย 7 ($\pm$ 0.0) ในขณะยก กระสอบข้าวหนัก 100 กิโลกรัม ได้ค่าแรงกดที่หมอนรอง กระดูก L5/S1 เฉลี่ยสูงสุด 7,243.7 ($\pm$ 491.8) N จากการ วิเคราะห์หาสาเหตุของการปวดหลังพบว่ามาจากท่าทาง การยกที่ไม่ถูกต้องมีการก้มหลังในการยกจึงได้กำหนดให้ มีการฝึกอบรมวิธีการยกที่ถูกวิธีโดยการย่อเข่าซึ่งมีผลทำให้สัดส่วนของสัญญาณ EMG ที่กล้ามเนื้อดังกล่าวมีค่า 0.91, 1.07, 1.33 และ1.47 (μV) ตามลำดับ โดยสัดส่วน ของ 3 ค่าแรกลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ($p < 0.05$) สำหรับค่า RULA เฉลี่ยไม่เปลี่ยนแปลง และสำหรับค่าเฉลี่ยของแรง กดที่หมอนรองกระดูก L5/S1 มีค่าลดลงเป็น 5,920.8 ($\pm$ 631.9) N หรือลดลงร้อยละ 18.3 และจากการ ใช้แบบสัมภาษณ์กับผู้ถูกทดลอง 10 คน ได้ค่า AI สูงสุด เป็น 3.3 และค่าเฉลี่ยเป็น 2.5 ($\pm$ 0.4) ลดลงร้อยละ 15.2